

til at angribe Direktør Cold, thi de sad selv i Bestyrelse sammen med Etatsraad Glückstadt — ikke i Spekulationskonsortier, men i Aktieselskabsbestyrelser. Det ærede Medlem skrev: „Konsul Erik S. Henius, Glückstadts Bestyrelseskollega i Frihavns-Aktieselskabet“ — tænk, han er Glückstadts Bestyrelsesmedlem i Frihavns-Aktieselskabet, altsaa, han kan ikke med Virkning angribe Direktør Cold — „Fabrikant Chr. Hasselbalch, Glückstadts Bestyrelseskollega i Nordisk oversøisk Handelselskab. Forhenværende Gods-ejer Lassen, Glückstadts Bestyrelseskollega i Det transatlantiske Kompagni, Kammerherre I. C. Tuxen, Glückstadts Bestyrelseskollega i Nordiske Kabel- og Traadfabrikker. Det er de Herrer, der udsender officielle Erklæringer under Betegnelsen: Bestyrelsen for D. F. D. S.“ Altsaa, endnu paa dette Tidspunkt, den 12. Oktober, gør Venstres politiske Pen, Redaktøren af Venstres Hovedorgan, det til en saa stemplende Handling at sidde blot i en almindelig Bestyrelse sammen med Hr. Glückstadt, at har man gjort det, kan man ikke angribe Direktør Cold.

Nu er det oplyst, at Hr. Cold ikke blot har været Direktør af Det forenede Dampskibsselskab, medens Glückstadt var med i Bestyrelsen, men han har i 1915—16 siddet i et Spekulationskonsortium sammen med Glückstadt til Opkøb og Salg af Aktier i hans eget Selskab, en Handling, hvorom jeg ogsaa vil spørge den højtærede Justitsminister, hvad han mener om dens Realitet. I Almindelighed stempler man det som noget moralsk utilladeligt, og det er forbudt i adskillige Landes Lovgivning. Det er af en i dette Spørgsmaal kompetent Mand, nemlig selve Professoren i Sø- og Handelsret, Professor Vinding Kruse, en Mand, hvis Sympati sandelig ikke er paa radikal-socialdemokratisk Side, en Mand, som den nuværende Statsminister brugte til en officiel Sendelse af den allerstørste Betydning for Landet — vi beklager den, men set fra den Side, som Venstre tilhører, var det en Sendelse af den allerstørste nationale Betydning — stemplet som ganske utilbørligt. Jeg skal ikke, skønt jeg gerne vil dokumentere min Fremstilling, citere denne Udtalelse. Jeg er nødt til at anføre gamle Bladartikler, som det er vanskeligt at finde frem, men Vinding Kruses Bog om den danske Handelsret fra 1920 kan man gaa over paa Biblioteket og faa, og man kan der se, hvad denne Mand mener om den

Handling, som Udenrigsminister Cold har gjort sig skyldig i.

Men jeg spørger den højtærede Justitsminister — han stillede jo et Spørgsmaal til mig, og det har jeg nu besvaret —, hvad mener han om denne Handling? Mener han, det er moralsk tilladeligt, at en Direktør driver Spekulation i sit eget Selskabs Aktier? Jeg haaber at faa et klart og rent Svar derpaa. Det er i alt Fald efter min Mening, som jeg havde Lejlighed til at sige forleden, givet, at et Ministerium, hvori en Mand sidder, der har drevet Spekulation paa den Maade, ikke kan forelægge eller gennemføre en Bank- og Aktieselskabslov, der forbyder sligt. Selv om man ikke vil give Loven tilbagevirkende Kraft — for saa var det jo ganske umuligt, thi saa vilde et Medlem af Ministeriet blive straffet —, faar dog en saadan Lov en moralsk tilbagevirkende Kraft, saa at den paagældendes Forbliven i Ministeriet er umulig. Et Ministerium kan ikke forelægge et Lovforslag, der stempler en Handling som lovstridig, som en Forbrydelse, og saa samtidig have en Mand siddende i sin Midte, som i grov og stor Stil har begaaet denne Handling. Det er en Umulighed. Ved at beholde Hr. Cold i Ministeriet har Regeringen i Virkeligheden slaet Bom for sig selv, forhindret sig selv i at foretage det Skridt. Og det mest paatrængende, det absolut nødvendige, naar vi, forhaabentlig om kort Tid, kommer helt til Bunds i den forfærdelige Svindel, der har fundet Sted, er en Banklovgivning, en Aktieselskabslovgivning, der forhindrer sligt i Fremtiden.

Men det var ikke blot fra Venstres Side, man paa den Maade forherligede Direktør Cold og stillede ham i Modsætning til de Folk, der var hans Medspekulanter, som det nu er oplyst. Ogsaa fra konservativ Side stemmede man i. Alliancen holdt, ja, den syntes netop at blive stærkere befæstet. Her var det selve Kapitalismen, det gjaldt, her rørte Angrebene ved Kapitalismens Hjerterødder, her aabnede der sig en Mulighed for at faa et Indblik i Aktiekapitalismen, i Spekulationen, som det yderst sjældent er muligt i noget Land for det store Folk at faa Indblik i. Man holdt da sammen, Kapitalisterne og Agrarerne, de forskellige Retninger saa, at her gjaldt det Livet, ogsaa af den Grund, at hvis noget saadant ikke var tilladeligt, vilde det blive overmaade vanskeligt at faa pæne, ansete Mænd til